

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **E. A. O.**, zast. JUDr. Miroslavem Hlavničkou, advokátem se sídlem Plzeňská 1700/9, Děčín, proti žalovanému: **Policie ČR, oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorát cizinecké policie Praha, skupina kontroly pobytu**, se sídlem Koněvova 188/32, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 26. května 2010, č.j. CPPH-10153/ČJ-2010-60-KP,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorátu cizinecké policie Praha, skupiny kontroly pobytu ze dne 26. května 2010, č.j. CPPH-10153/ČJ-2010-60-KP, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 2.880,- Kč, k rukám JUDr. Miroslava Hlavničky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí označeného v záhlaví rozsudku, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění.

Žalobce v podané žalobě namítal, že pro vydání rozhodnutí nebyly naplněny zákonné podmínky. Uvedl, že na řízení dle § 124 zákona se nevztahuje správní řád, rozhodnutí přesto musí být náležitě odůvodněno. Podle § 124 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zadržet cizince, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména je-li zjištěno, že

cizinec se v minulosti dopustil jednání uvedeného v § 119 odst. 1 písm. a), b) bod 6 či 7, je evidován v evidenci nežádoucích osob nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států. Žalobce popírá, že by bylo dáno nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, narušit veřejný pořádek či mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V napadeném rozhodnutí dle něj chybí úvahy o tom, z čeho žalovaný dovozuje, že podmínky pro zajištění byly naplněny, stejně jako výklad neurčitých právních pojmů veřejný pořádek či ohrožení bezpečnosti státu. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2005, č.j. 4 Azs 235/2005-60, dle kterého samu skutečnost, že cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu a bez finančních prostředků nelze bez dalšího posoudit jako relevantní důvod pro zajištění cizince.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že s cizincem bylo řádně zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce v roce 2009 přicestoval na území ČR bez platného víza či povolení k pobytu. Policejní orgán postupoval dle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., neboť se domníval, že je zde dáno nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z území ČR dobrovolně nevycestuje.

Ze správního spisu zjistil soud následující, pro rozhodnutí o věci samé podstatné, skutečnosti:

Ze záznamu o omezení osobní svobody vyplývá, že žalobce byl dne 26. 5. 2010 zadržen při pobytové kontrole na adrese Pod Harfou 933, Praha 9.

Téhož dne správní orgán žalobci oznámil zahájení správního řízení podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení z téhož dne vyplývá, že žalobce vypověděl, že měl dříve povolen pobyt ve Francii, ten skončil před třemi měsíci. Do ČR přicestoval v září 2009 při cestě do Vietnamu.

Správní orgán zároveň téhož dne rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že na území ČR není o žalobci žádný záznam v dostupných evidencích policie ČR. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že dne 30. 6. 2009 přiletěl do Francie, dne 16. 9. 2009 mu bylo na velvyslanectví VSR v Praze uděleno Vietnamské vízum. Mezinárodní spolupráci bylo zjištěno, že měl žalobce uděleno krátkodobé povolení pro pobyt ve Francii od 14. 11. 2009 do 3. 2. 2010, které nebylo platné pro státy Schengenu. Dle svého vyjádření žalobce přijel na území ČR v září 2009 a následně se pohyboval mezi ČR, Francií a Slovenskou republikou. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost danou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, nestanoví-li zákon jinak. O zajištění bylo rozhodnuto, jelikož žalobce se na území nachází bez platného víza, nemá finanční prostředky k vycestování z území ČR a z toho důvodu je zde předpoklad, že by cizinec mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, když se žalobce ani žalovaný se k této věci přes výzvu soudu nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovýmto postupem souhlasí. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že policie je oprávněna zajistit cizince, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména je-li zjištěno, že cizinec se v minulosti dopustil jednání uvedeného v § 119 odst. 1 písm. a) nebo písm. b) bodu 6 anebo 7, je evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154), nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.

Odst. 2 citovaného ustanovení pak doplňuje, že cizince lze z důvodů uvedených v odstavci 1 zajistit poté, co mu bylo doručeno písemné rozhodnutí o zajištění opatřené odůvodněním, nebo poté, co takové rozhodnutí odmítne převzít; o odmítnutí převzít rozhodnutí pořídí policie záznam. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít.

Ustanovení § 119 zákon o pobytu cizinců v označeném odst. 1 a) a b) bodu 6 a 7 uvádí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, a) až na 10 let, 1. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem, nebo 2. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí nebo 3. jestliže cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí, b) až na 5 let, 6. překročí-li cizinec státní hranice v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí, nebo 7. překročí-li cizinec státní hranice mimo hraniční přechod.

V případě žalobce je nepochybné, že byla naplněna první podmínka § 124 odst. 1 zákona, tj. se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Pro zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je ovšem třeba, aby bylo jednoznačně deklarováno, že je zde nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku č.j. 7 Ca 209/2005-32 ze dne 6. ledna 2006: „Skutečnost, že s cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, nemůže sama o sobě odůvodnit zajištění cizince. Při takovém výkladu by bylo nutno zajistit cizince vždy, když s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, což ze zákona nevyplývá. Rozhodnutí o zajištění cizince je omezením jeho osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně zdůvodněno.“

Z obsahu spisu přitom vyplývá, že rozhodnutím žalovaného byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění z území České republiky podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že je zde předpoklad, že by cizinec mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť pobývá na území bez platného víza a finančních prostředků.

Skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky bez platného víza, jakož i to, že nedisponuje finančními prostředky, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvod pro zajištění cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. dubna 2005, č.j. 4 Azs 235/2005-60). Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které uvádí deklaratorní výčet skutečností, odůvodňujících nebezpečí, že cizinec bude v budoucnu mařit výkon správního rozhodnutí, nebo narušovat veřejný pořádek na území České republiky, zřetelně míří především na případy, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.

Soud je toho názoru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda v případě žalobce bylo konkrétně zkoumáno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.). Toto nebezpečí musí být konkrétně zdůvodněno, a nestačí pouze odkaz na hrozící správní vyhoštění, neboť v takovém případě by bylo možné zajistit každého cizince, jemuž správní vyhoštění hrozí. Takovou právní konstrukci však ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. neobsahuje. Je pochopitelné, že rozhodnutí o zajištění cizince vydává policejní orgán v časové tísní, což s sebou jistě nese určité zestručnění odůvodnění takového rozhodnutí, nelze však přehlédnout, že tímto rozhodnutím omezuje osobní svobodu cizince, a proto zde konkrétní skutečnosti uvedeny být musí. Žalovaný však k důvodům zajištění pouze v jediném odstavci uvedl, že cizinec se nachází na území bez platného víza, nemá finanční prostředky a z toho důvodu je zde předpoklad, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobou napadené rozhodnutí v tomto směru tedy není dostatečně odůvodněno a je tak třeba dát v tomto směru za pravdu žalobním námitkám.

Vhledem ke všemu shora uvedenému soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Dle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno, rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a plně úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to náhradu nákladů právního zastoupení žalobce advokátem, za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) ve výši 2.100,- Kč a jeden související paušální poplatek ve výši 300,- Kč podle § 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DPH, tj. v částce 2.880,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. září 2010

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie